

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Ročník XXVII.

Červen 2021

Draží čtenáři!

Z chladných květnových dnů přecházíme plynule do chladných červnových (meteorologicky letních) dnů. Možná tak jako rychle běžící stroje a motory potřebují chlazení, tak i květnové zrychlení, které nám přineslo rozvolnění restrikcí, trošku ochlazení potřebuje. Inu, věřím a doufám, že „studený máj v stodole ráj“. Tolik událostí během měsíce... Než se člověk nadechne, je tu jiná. A rok s rokem se nemilosrdně mýjí a člověk stále mládne, že?

V poslední době si připadám jako surfař na mořských vlnách a jen vnímám sílu a mohutnost vlny událostí, které nyní přicházejí jedna za druhou, a snažím se využít sílu, která mě žene vstříc budoucnosti, a doufám, že mě nezavalí. Surfaři určitě neřeší, že budou mokří, a že je vlna občas smete, protože věří, že se opět vynoří. Ale v touze po využití síly moře se stále pokoušejí najít správnou rovnováhu a nezdár je neodradí. Myslím, že to mnozí z vás u sebe také tak cítíte.

Každý rok si přeji užít si dlouhého dne a teplých nocí a každý rok mi to rychle uteče. Ještě měsíc a opět se nám dny začnou krátit. Ne, nestýskám si, jen bych chtěl prožívat lépe přítomný okamžik, zvláště ten krásný. Ale ani vlnu nezastavíš, jede a tříští se. Člověku zbude vzpomínka, kdy přemýšlí, jak ji

využil a co by mohl příště zlepšit. Naděje, to je očekávání lepší budoucnosti. Takže, pokud je to tak, pojďme společně vstříc budoucnosti.

Přeji vám jahodový a třešňový měsíc červen. Ani netuším, proč ho mám rád. Nebo snad trochu jo?

P. S.: Pomněnky v Hájku ještě kvetou.

Váš br. Filip

P. P. S.: a děkuji...

ČERVEN VE FARNOSTI

Pro aktuální informace sledujte, prosím, nástěnku a ohlášky.

Setkání Sekulárního františkánského řádu

se bude po delší době konat v neděli 6. června (beze mše). Začátek ve 14.30 hodin v kapli sv. Michala. Ve 14.00 hodin možnost společné modlitby růžence.

Kněžské svěcení a primice br. Marka

V sobotu 19. června 2021 při mši svaté přijme z rukou plzeňského biskupa Mons. Tomáše Holuba kněžské svěcení náš bratr františkán a jáhen Marek Jan Vilímek OFM. Bohoslužba v katedrále sv. Bartoloměje v Plzni začne v 10.30 hodin.

Primiční mše svatá se bude konat v Praze u Panny Marie Sněžné v neděli 20. června v 15 hodin.

Internetová pozvánka: [Kněžské svěcení bratra Marka - Františkáni \(ofm.cz\)](https://www.ofm.cz)

Kalendárium

- 6. 6. (ne) Spojené mše sv. ranní – 9.30 – potom „Kavárna“ s oslavou Filipových 50. narozenin
- 11. 6. – 13. 6. (pá–ne) Rodinný Hájek
- 12. 6. (so) Narozeninová pout' v Hájku – slouží o. Filip (spojená s oslavou Filipových 50. narozenin)

- 15. 6. (út) Setkání nově pokřtěných s arcibiskupem v katedrále
- 15. 6. (út) Pastorační rada
- 19. 6. (út) Kněžské svěcení br. Marka v Plzni
- 20. 6. (ne) Primiční mše sv. br. Marka u Panny Marie Sněžné v 15.00
- 22. 6. (út) 2. Benefiční koncert dětí ze ZUŠ Open 19.15 u Panny Marie Sněžné
- 23. 6. (st) Rozlučka se školním rokem – grilování pro děti a rodiče z naší farnosti (klášter PMS)
- 26. 6. (so) Motorkářská pouť v Hájku – slouží o. Eliáš (žehnání dopravních prostředků)
- 27. 6. (ne) Poslední dětská mše sv. v tomto školním roce

Pozn.: Streamování mší sv. bude pouze v úterky, čtvrtky a neděle, a navíc při svátcích a slavnostech.

ROZHOVOR

U příležitosti padesátých narozenin našeho pana faráře, otce Filipa Rathouského, otiskujeme rozhovor, který redakci poskytl.

Vážený pane faráři, milý Filipe!

Život si plyne a najednou je to tady. Padesátka na krku! Dříve kmetský věk, nyní vrcholné mládí...

Kde a kdy ses vlastně narodil? Co rodina, škola, tvé zájmy? A jak se to všechno událo, že ses stal františkánem a knězem?

Padesátka! Nu, zvláště po ránu mi bývá tak kolem sta let. Tak nevím, jak se to počítá. Pocházím z Benátek nad Jizerou, ale narodil jsem se v Mladé Boleslavi. V Benátkách jsem vyrůstal do devatenácti let. Po základní škole jsem se vyučil truhlářem v Čelákovících v TOSu (Továrna obráběcích strojů). Rok a něco jsem pracoval v továrně Carborundum (výroba brousicích potřeb), ale pochopitelně se dřevem.

V 90. letech po Sametové revoluci se začínala dávat dohromady aktivita skautů, ale dřív, než se vše rozeběhlo, odešel jsem do řádu. Nějaký čas jsem v Benátkách zpíval ve smíšeném sboru. V té době jsem chodil i na hodiny zpěvu do hudebky. Používat hlas mě učil Radim Vondráček, který se později

také stal knězem. Ale dost času jsme trávili na zahradě, protože můj o sedm let starší brácha je zahradník. Rád jsem jezdíval s květinami na trh a prodával. (Asi mi to trošku zůstalo.) Vyráběli jsme věnečky na dušičky, já potom i svícný na Vánoce domů a pro pár sousedů.

Mým nejoblíbenějším místem zeměkoule je okolí Železného Brodu, a hlavně soutok Kamenice s Jizerou. (Mimochodem – nejlepší koupání je v Jizeře, jsem jí pokřtěn.) Už bych tam potřeboval zase zajet. Kouzlem tohoto místa je poklad, kterého si téměř nikdo nevšimá, a to jsou různobarevná sklíčka a korálky ze skláren, které přinesla voda. Kdo hledá, nalézá. Pro mne to je poklad.

Moje mamka, i když se narodila v Praze u Stromovky, pochází z Jižních Čech z Týna nad Vltavou. Myslím, že to tam mám náležitě prochozené. Vždy se musím podívat k soutoku Lužnice s Vltavou. Maminka mě naučila štedrosti a citu pro krásu. Snad i tím, že jsem byl odchován jejími básněmi, které mi mají co říci i dnes. Dříve byla velice tvořivá. Jednu památku mám i ve velikonočních kraslicích, v minimální míře občas ještě nějakou udělá. Táta je Benátčan. A velký pracant. Co se dalo opravit, tak opravil (auta, čerpadla, elektrické motory, byl velice šikovný instalátérsky i elektrikářsky). Rád jsem mu asistoval. Oba rodičové jsou super kuchaři, a kde je farář od PMS nejraději?

Do kostela jsem chodil vždycky, někdy to byl zdroj otázek, ale vždy jsem žasnul nad tím, jak je kněz blízko Bohu. Jen mne nikdy nenapadlo, že bych i „já“ mohl... Spoluzák na učňáku se mě jednou jen tak mimochodem zeptal: „Proč ty nejdeš na faráře?“, tak jsem se mu to pokoušel vysvětlit. Ale od té doby už ve mně byla tato otázka zasetá. Protože jsem neudělal přijímačky na průmyslovku, abych si dodělal maturitu, měl jsem jasno. Cesta ke kněžství není pro mne!

Po převratu jsem se dostal na politické školení Lidové strany, a ona to byla duchovní cvičení! První dva dny nám přednášeli bratři dominikáni a potom na tři dny přijel br. Václav Ctirad Pospíšil. Jeho projev a výklad byl jak oheň, jako voda na můj mlýn. Když jsem mu vyprávěl o touze po kněžství, a jak jsem neudělal přijímačky, podíval se na mne a dal mi podpásovou odpověď, že člověk může dát svůj život Bohu i jinak než být knězem, že může vstoupit do řádu a darovat se mu jako bratr.

1. listopadu 1990 jsem nastoupil oficiálně jako kandidát. Tedy odešel jsem od rodičů a poznával nové. Pražský klášter ještě nebyl vrácen, a proto jsem zpočátku bydlel v Řepích v rodinném domku v první komunitě bratří. Během listopadu nám vrátili první část kláštera, a tak v nuzných podmínkách začala nová éra kláštera u Panny Marie Sněžné. Jedním z prvních bratří, kteří mě přijímali, byl otec Inocenc, který se se mnou zastavil u hrobu 14 mučedníků.

To pro mne bylo poprvé, co jsem o nich slyšel. Vřelostí a otevřeným srdcem byl mi blízký otec Norbert. Ono je asi nešlo oba nemilovat. A teď bych mohl učinit další seznam bratří, ale to by bylo nadlouho.

1. ledna 1991 přišla veliká změna! Nastoupil jsem do Brna. Po příjezdu kolem 22. hodiny jsem dostal od sr. Vlasty obalovaný chléb ve vajíčku. Asi celkově první emočně náročná zkušenost. Daleko od Prahy, od rodičů a nadlouho. Chtěl bych být v tu dobu raději v Praze. Nikoho jsem tam neznal (kromě br. Dominika, znali jsme se z Prahy), a tak jsem se cítil příšerně opuštěný a zbytečný. Ale myslím, že mi tyto chvíle byly mnohonásobně vynahrazeny. Co bych dneska byl, nebýt Brna? Na vojnu jsem nemusel kvůli zdravotním problémům. Ale, když jsem ke druhému odvodu přišel už v hábitu, myslím, že nechápali. Ten voják, co byl u odvodu, se mě zeptal, zda jsem rád, že nejsem způsobilý vojenské služby. Když jsem odpověděl ano, asi se tomu ani nedivil.

Rok v kandidatuře, rok v noviciátu, čtyři roky na BIGY = 6 let v Brně. Následovala Praha pět let studií, čtyři měsíce ve Valencii, půl roku na Prusinách u Plzně, tj. rok 2002, kdy jsem byl vysvěcen na kněze a od září jsem nastoupil jako novokněz do Liberce. Byl to pozhnaný rok a jsem rád za mnohá přátelství. I za třináct let společného života s dárkem na rozloučenou, čistokrevným voříškem v hnědé barvě, psem Maxem. Šest let jsem byl kaplanem u PMS. Nejdříve pod otcem Michalem, poté Tondou Klaretem.

Září 2009–2017 BRNO – láska moje! No a světe div se, nyní administrátorem v centru Prahy u Panny Marie Sněžné. A ještě k tomu mám možnost hlásat evangelium celému světu – tedy těm, kteří si především ve čtvrtek pustí mši svatou na rádiu Proglas. Člověk nechápe, jak se to všechno stalo. Vyprávět by se dalo i nadále, ale třeba příště, za dalších 50 let.

Drahý otče Filipe! Nechť ti Pán dopřeje ještě mnoho desítek let kněžské služby ve zdraví, v radosti, síle a moudrosti Ducha Svatého.

Děkujeme za rozhovor.

Redakce

OHLÉDNUTÍ

Smíření 2020

Osmého května letošního roku se setkala nějakých šedesát protestantských pastorů se zhruba stejným počtem katolických kněží na Bílé Hoře, aby si

vyjádřili smíření a odpuštění. Volba místa je logická: 8. 11. 1620, právě na Bílé Hoře, proběhla bitva mezi protestantskými stavy a katolickou armádou, bitva, která dramaticky zasáhla do života českých protestantů. Na 400. výročí byla naplánována akce 100+100, tedy usmíření mezi sto protestantskými pastory a sto katolickými kněžími, ale tento úmysl byl překažen vrcholící epidemickou vlnou. Druhý pokus se tedy uskutečnil až v den, o kterém píše, tedy, v sobotu 8. 5. 2021.

Shromáždění se konalo u památné mohyly, kde nás přivítala chválová hudba Káji Řežábka (KS) a naši sestřičky Dominiky Konečné. Jeden pozorovatel, když viděl, jak se řadím ke kněžím, zajásal: „Vy jste ti objímáči!“ Já jsem nic neřekl, ale v duchu jsem si pomyslel: „No, nazdar, doufám, že se tady nepoobjímáme na povel. To bych tedy nerad.“

Stoupl jsem si poblíž našich bratří, po chvíli zpěvu mě ale odsunul kameraman TV Noe, protože jsem mu clonil v záběru. U mohyly se dostali k slovu řečníci. Akci moderoval Pavol Strežo a hlavními zástupci byli na katolické straně náš Jakub a na protestantské Petr Kácha (KS).

Přečetli jsme společně prohlášení, ve kterém jsme si odpouštěli různé věci. Pro mě bylo nejsilnějším momentem slyšet pastory sborově recitovat: „Tak jako Bůh v Kristu odpustil nám, tak i my odpouštíme, vám katolíkům, mocenské zneužití vítězného postavení po Bílé Hoře, odpouštíme vám násilí, ponižování, věznění a vyhánění našich předků z vlasti kvůli evangelické víře...“ Odpouštěli nám i Jana Husa s Jeronýmem a další podobné věci. Já jsem totiž žil s tím, že to prostě k minulosti katolické církve patří. My katolíci jsme udělali mnoho dobrého, ale také jsme napáchali spoustu zla. Takže, jsem-li katolík, nemohu jednostranně užívat benefitů tohoto členství, ale musím žít s tím, že jsem členem organizace, která je zodpovědná za zločiny, za prolévání krve atd. Bral jsem to tak, že takový je život. Nikdy jsem ale nepočítal s tím, že uslyším z úst zástupců poškozených: „Promíjíme vám to.“ Když mi docházelo, co říkají, nebyl jsem si jist, jestli sami chápou, co přesně právě vypouštějí z úst, ale bylo to silné.

Po vzájemných sborových omluvách jsme měli jít na to objímání. Vykořčil jsem spolu s ostatními kněžími směrem k sektoru pastorů a pastoři k nám, aniž bych tušil, co přijde. Vytvořila se tu spousta setkání jeden na jednoho. Já jsem narazil na pokorného českého bratra Přemka. Zopakoval mi, že se moc omlouvají. Já na to odušil, že my katolíci toho máme na triku podstatně víc. On mi odvětil, že jejich hřích je stejný, poněvadž měli stejnou tvrdost srdcí. Pak jsme se za sebe pomodlili a já byl vděčný, že jsem narazil na člověka stejné krevní skupiny, mohu-li to tak říci, objevil jsem bratra.

Zažil jsem již mnoho ekumenických akcí. I takových „těch silných“, jak se říká. Tady jsem měl pocit, že se dokonce něco láme. Nemohl jsem se stále vynadivit, že na výročí bitvy se sejdou představitelé znesvářených stran a společně chválí Krista. Po setkání jsme pak mluvili s protestantskou skupinkou z Drážďan a Lipska, kteří byli touto událostí hluboce pohnuti, a také nám říkali, že se tady něco pohnulo a že naše akce bude sloužit za vzor pro Německo. Opakují: za vzor pro Německo, pro zemi, která je vrcholnou představitelkou ekumenismu.

Tak děkuji Pánu, že jsem něco takového mohl zažít. Kéž nás vede dále a otevírá naše srdce pro lásku.

br. Bonaventura OFM

Charitativní výstava obrazů br. Cyrila a benefiční koncert dětí ZUŠ Open

Od 18. 5. do 28. 5. se v ambitech kláštera Panny Marie Sněžné konala charitativní výstava obrazů našeho bratra františkána Cyrila Jana Tótha, který žije v pražském konventu při kostele Panny Marie Sněžné a čtvrtým rokem studuje Teologickou fakultu obor Teologie.

Bratr Cyril začal s malováním teprve vloni na jaře během koronavirové epidemie. Prvním impulsem bylo vytváření přívěsků pro radost dětem, které maloval na kousky nařezaného opracovaného dřeva. Teprve potom ho napadlo zkusit namalovat abstraktní obraz na plátno. Bratr Cyril se netají tím, že je absolutním nadšeným amatérem, techniky malby se učí na internetu.

Výstavu uvedl krásný benefiční koncert *ZUŠ Open – Chléb svatého Antonína*, který připravili pedagogové s dětmi ze ZUŠ Biskupská a ZUŠ U Půjčovny.

Na programu zazněla duchovní vokální a instrumentální díla A. Dvořáka, C. Francka, G. F. Händela, A. Vivaldiho, M. A. Charpentiera a dalších. Žáky a pedagogy ZUŠ U Půjčovny a ZUŠ Biskupská doprovodil na varhany Vladimír O. Jelínek, vystoupila i houslistka Gabriela Vermelho a sopranistka a koordinátorka festivalu Irena Pohl Houkalová.

Na výstavě, která měla velký úspěch, bylo vystaveno 44 obrazů, z nichž většina během deseti dnů našla své nové šťastné majitele. Těmi se mohl stát každý, kdo na františkánský účet „Chléb svatého Antonína“, ze kterého provincie financuje několik speciálních účelů, přispěl darem v určité výši. Výstava skončila Nocí kostelů a na finální výtěžek si ještě pár dnů počkáme. Na účet [Chléb svatého Antonína](#) však můžete přispívat celoročně a není vyloučeno, že se časem dočkáme i další výstavy... 😊

Slavnost Nejsvětější Trojice

V neděli 30. 5. 2021 byla Slavnost Nejsvětější Trojice a děti v naší farnosti na ni – doufám – nikdy nezapomenou. Oslavili jsme ji totiž 1. sv. přijímáním devíti dětí, které se na tuto událost po celý rok připravovaly.

V předvečer letnic očistily své duše ve svátosti smíření a potom s velkou radostí „pálily hříchy“ (listy papíru, na kterých byl seznam provinění určený k vyznání při sv. zpovědi) v Rajské zahradě. Jak symbolické! Následná oslava dobrotami a hudbou s Bonim, který hrál na kytaru a zpíval, vše završila.

Nácvik na nedělní 1. sv. přijímání se konal v sobotu večer, za účasti rodičů i kmotří. V neděli byly děti poučeny o jednotě, kterou tvoří všichni křesťané díky sv. přijímání, které z nich dělá „jedno těsto“, jak učí sv. Augustin. Potom se zřekly zlého ducha, vyznaly víru, slíbily milovat Pána Boha a lidi tak, jak Pán Ježíš přikázal a přinesly spolu s obětními dary i květiny – symbol vděčnosti za Boží dary.

Po sv. přijímání tyto květiny na přání P. Filipa přinesly svým rodičům, což bylo krásné gesto – poděkování také jim.

To, že se radovala z nových komunikantů celá farnost, bylo hezky vidět i na účasti dalších kněží při této slavnosti, zvláště našeho nejstaršího bratra – otce Benedikta. Symbolizoval jednotu, která Pánu Ježíši tolik leží na srdci.

Vzpomínám na slova jednoho kněze, která řekl při svatbě novomanželskému páru: „Přátelé, nemyslete si, že teď už všechno končí (asi myslel dlouhou cestu přípravy na svatební okamžik), teď naopak VŠECHNO ZAČÍNÁ!“ – Totéž platí pro naše děti.

Těším se tedy na ně v novém školním roce při dalších hodinách náboženství!

*Simona Skřivánková,
katechetka*

Svatodušní vigilie 22. 5. 2021

I přes epidemiologická nařízení jsme měli možnost prožívat celou svatodušní vigilii v obvyklém rozložení čtyř částí: lucernárium, bohoslužba slova, obnovení biřmovacích závazků a bohoslužba oběti. Lucernárium jsme zahájili venku před kostelem u ohně, od něž byl zapálen paškál a naše svíce. Po čtení jsme společně šli průvodem do kostela. V kostele jsme zůstali stát každý na svém místě s hořící svící v rukou, celebrant pozdravil shromážděný lid obvyklým způsobem a uvedl jej do slavení vigilie.

Následovala bohoslužba slova, při níž zazněla čtyři starozákonní čtení. Naslouchání Božímu slovu má v liturgické tradici tři etapy: zvěstování,

meditativní rozvedení a modlitební vyústění. Starozákonní přísliby seslání Ducha Svatého dosáhly svého naplnění. Oltářní svíce jsou rozžháný na znamení, že Kristova tajemství jasně září mezi námi a začínají se naplňovat. Bůh vstupuje do našeho společenství a dává nám svého Ducha, abychom byli jedním tělem a všechna naše obdarování přispívala k budování a rozvoji církve.

Následovala dvě novozákonní čtení, v nichž se vyplnila prorocká starozákonní slova.

Po bohoslužbě slova následovala obnova biřmovacích slibů, která probíhala formou skrutinia. Před obnovou jsme znovu rozsvítili své svíce. První tři otázky se týkaly víry, která je předpokladem pro přijetí všech svátostí i pro život z nich. Další tři se týkaly závazků vyplývajících ze svátosti biřmování. Na první tři jsme odpovídali „Věřím“, na další tři „Ano“.

Následovaly přímluvy a bohoslužba oběti obvyklým způsobem. Přítomnost věřících byla hojná. Celá bohoslužba se nesla ve skutečně požehnaném duchu plném příslibů a nové naděje. Bohu díky!

Alena Bohdanecká

Noc kostelů 28. 5. 2021

Další ročník Noci kostelů je za námi. I tento rok, stejně jako loňský, byl poznamenán hygienickými opatřeními spojenými s Covid-19. Letošní rok byl ale úplně jiný. Kromě velmi hojné účasti téměř dvou tisíců návštěvníků, se nesl ve skutečně radostném rozpoložení. Oproti loňskému roku z lidí čišela radost a díky za otevření našeho chrámu. Mnoho návštěvníků děkovalo za možnost podívat se do jindy uzavřených prostor, byli nadšeni pohledem na noční osvětlení kostela z rajské zahrady, na starý tis s tajemnou sochou Panny Marie, možností projít si chrámem přes sakristii i se podívat na kůr či se posilnit v podloubí. Milým zpestřením byla též výstava br. Cyrila, kterou mnozí znalecky chválili. Lidé byli milí a štedří, a věřím, že mnozí si toto nadšení s sebou odnesli ve svých srdcích domů. Pánbůh zaplat'!

Ráda bych poděkovala všem, kteří se jakkoli zapojili do letošní Noci kostelů, děkujeme vám! Bez vás bychom to nezvládli! Těšíme se na příští NK, která bude 10. června 2022.

Alena Bohdanecká

K ZAMYŠLENÍ

Málokdo z nás si v plné šíři uvědomujeme fakt, podepřený seriózními daty, že 80 procent lidí na celém světě pronásledovaných pro víru, jsou křesťané. Týká se to všech křesťanských denominací.

Za všechny trpící pro svoji víru, i za jejich trýznitele, se často modlíme v přímlovách při bohoslužbě. Formou finančních darů pro různé humanitární organizace přispíváme ke zmírnění utrpení lidí, těžce postižených válečnými konflikty, vysídlováním a všemožnými formami útisku, hraničícím s faktickou likvidací celých rodin. A jedná se většinou o křesťany. Nepředstavitelné utrpení prožívají unesené a zotročené křesťanské dívky. V mnoha zemích je křesťanům znemožněn přístup k lékům a k lékařské péči.

Seznam zemí, v nichž jsou křesťané diskriminováni, mučeni a zabíjeni, je dlouhý.

Bohužel, ani v tzv. civilizovaném světě není výjimkou, že křesťané a jejich hodnoty jsou zpochybňovány, pranýřovány, vysmívány a kriminalizovány. Mnohé nově přijaté zákony v podstatě umožňují trestat za vyznávání a ochranu základních křesťanských hodnot zakotvených v Bibli.

Není lehké opouštět bezpečí své jistě upřímné a hluboké zbožnosti, svých modliteb, do nichž kromě svých rodin a blízkých zahrnujeme i prosby za celý svět. S důvěrou a s velkou naléhavostí prosme i o dar moudrosti, prosme Ducha Svatého o schopnost vidět a vnímat všechna nebezpečí, která svět ohrožují, nebezpečí, která se mnohdy prezentují jako ušlechtilé úsilí o rovnoprávnost pro všechny.

← z díla br. Cyrila

Zdroj: Volně čerpáno z časopisu Křesťanské mezinárodní solidarity CSI, č. 3/2021

Výběr: Redakce

Pravidelné bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 7.00, 8.00, 18.00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9.00, 10.15 (pro rodiny s dětmi), 11.30, 18.00

denně: 17.30 modlitba růžence

čtvrtek: 19.00–20.00 tichá adorace v kapli sv. Michala

Pobožnost u hrobu 14 mučedníků bude v úterý 15. 6. v 19.00 hodin.

Milý Filipe,

vážený pane faráři P. Mgr. Filipe Rathouský OFM,
**farnost, ministranti i redakce Sněžanky ti ze srdce
blahopřejí ke skvělým 50. narozeninám!**

Fara: Jungmannovo náměstí 18, Praha 1, pms@efara.cz, tel.: 222 246 243

Farář: P. Filip Jan Rathouský OFM

Farní vikář: P. Bonaventura Ondřej Čapek OFM

Hodiny pro veřejnost: Po, Út (pouze po předchozí domluvě s farářem);

St 14–17.30; Čt 14–15.30; Pá 9–11.30.

Aktuální informace najdete na internetu: www.pms.ofm.cz

Redakce Sněžanky: A. a Z. Bohdaneckých, Ž. Ludvíková, tel: 604 238 059, bohdik@gmail.com

Uzávěrka příštího čísla je 20. 6. 2021. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3, Praha 1

Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 8 Kč. Neprodejné.

Dobrovolné příspěvky vhazujte do pokladničky v kostele.